

ších stolic mají za zjištěno, nevyhověl Karel B. těmto svým povinnostem, nabyta tudíž žalovaná práva zpeněžití směnky a byla proto také oprávněna postoupiti je Vladimíru Č-ovi, který převzal jejich proplacení. Tento převzal ovšem dluh B-ův, nikoliv však bezpodmínečně, nýbrž výslovně si vymínil, jak soudy nižších stolic mají za zjištěno, že mu musí býti vydány záruční směnky. Právem již odvolací soud poukázal nejen na ustanovení § 1407 obč. zák., nýbrž i na ustanovení § 1422 obč. zák. Nelze přisvědčiti právnímu názoru dovolatelovu, že tato zákonitá ustanovení nemohou vedle sebe obstáti. Pokud se Č. zavázal, že zaplatí žalované B-ův dluh, přicházejí v úvahu ustanovení § 1405 násl. obč. zák., pokud si však při tom vymínil, že mu musí po zaplacení dluhu býti vydány žalobcovy směnky, platí § 1422 obč. zák. Podle toho jest žalovaná povinna vydati směnky Č-ovi, až tento zaplatí převzatý dluh B-ův. Dovolatel byl by jen tehdy oprávněn žádati na žalované vydání smének, kdyby B. sám byl vyhověl svým smluvním povinnostem anebo kdyby tak byl učinil za něho Č. bez oné výhrady. Ovšem by nemohlo býti řeči o tom, že dovolatel ručí také Č-ovi již podle ustanovení § 1407 obč. zák. V tomto směru nelze přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu. Převzal-li však Č. zaplacení B-ova dluhu jen proto tomu, že mu budou postoupeny záruční směnky žalobcovy, není žalobní nárok na vydání smének opodstatněn. Že Č. dostal za převzetí dluhu také obchod a svršky B-ovy, nerozhoduje, an si výslovně vymínil, že musí kromě toho též dostati záruční směnky, s čímž i B. souhlasil, jak soudy nižších stolic mají za zjištěno. Dovolatel jest tudíž na omylu, domnívaje se, že jeho rukojemský závazek zanikl. Za daných předpokladů nemohlo se tak státi i kdyby nebyl přivolil k výměně dlužníků. Že by se toto přivolení muselo státi před jednáním aneb aspoň při jednání, kterým se dlužníci vyměňují, není zákonem žádáno a stačí tudíž i dodatečné přivolení. Právem usoudil odvolací soud ze zjištěných okolností, že dovolatel mlčky udělil přivolení k výměně dlužníků a že také svolil k tomu, by směnky byly vydány Č-ovi. Soudy nižších stolic proto nepochybily, dospěvše k úsudku, že se dovolateli nedostává oprávnění k žalobě. Nebylo tudíž zapotřebí v tomto sporu zjistiti, zdali část dluhu, za kterou se dovolatel zaručil žalované, byla již Č-em zapravena čili nic.

Čís. 8581.

Strana nemůže si stěžovati do toho, že soud uvěřil jejímu přednesu, aniž provedl o něm nabídnutý důkaz výslechem stran.

Ředitel stavebního a bytového družstva není oprávněn prominouti nájemné.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1928, Rv II 585/28.)

Výpověď stavebního a bytového družstva žalovanému z domku ponechal procesní soud první stolice v platnosti, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

V otázce členství dovolatele poukazuje odvolací soud právem k přednesu žalovaného, že členem družstva nebyl. Názor dovolatelův, že toto tvrzení nelze míti za prokázané, protože nebyl proveden důkaz slyšením stran, jest lichý, ana si nemůže strana stěžovati proto, že soud jejímu přednesu uvěřil bez důkazů. Plyne to ze zákonné (§ 178 c. ř. s.) povinnosti strany, by uvedla skutkové okolnosti podle pravdy, a z předpisu § 266 c. ř. s., že se k tomu, by soudní doznání skutečností bylo účinné, nevyžaduje, by bylo přijato odpůrcem. Výtky dovolatelovy, že se odvolací soud nezabýval dovolatelovými tvrzeními v prvé stolici, zakládajícími poměr sui generis, o čemž prý nabídl důkaz svědky, a že se nezabýval tvrzením žalovaného, že všem závazkům plně dostál, a že neprovedl důkazy v tomto směru nabízené, jsou příliš povšechné (§ 507 čís. 2 c. ř. s.), by mohly opodstatniti dovolací důvod vadnosti řízení podle § 503 čís. 2 c. ř. s. Vytýkaný rozpor se spisy (§ 503 čís. 3 c. ř. s.) ohledně nabídnutí důkazu svědkem N-em není pro spor rozhodný, neboť v podstatě správně dolíčily již nižší soudy, že ředitel družstva František P. sám nemohl povinné nájemné prominouti, nejso k tomu oprávněn ani formálně podle § 6 stanov, a § 18 odst. 2 družst. zák. ani věcně vzhledem k § 50 nař. z 19. července 1923 čís. 160 sb. z. a n. Z téhož důvodu nesejde ani na tom, zda prvý soud, slyšev o této skutečnosti jen předsedu družstva ad informandum, porušil zásady a předpisy soudního řádu. Po stránce právní (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) vytýká dovolání odvolacímu soudu, že je mylným jeho právní názor, že šlo o poměr nájemní, ano stanovené nájemné jen formálně a od jeho požadování bylo upuštěno. Avšak bylo již k dovolacímu důvodu rozporu se spisy vyloženo, že prohlášení ředitele družstva Františka P-a v té příčině jest, i když se snad stalo, pro nedostatek oprávnění ředitele k takovému prohlášení právně bezvýznamné.

Čís. 8582.

Obecní zřízení pro Čechy (zákon ze dne 16. dubna 1864, čís. 7 z. zák.).

Požadavku připomenutí v dluhopisu, že se stalo usnesení osadního výboru, není vyhověno slovy »na základě příslušného usnesení místního výboru«, aspoň ne v tom smyslu, by druhá smluvní strana mohla důvěřovati podpisu místního představeného, že se usnesení skutečně stalo. Usnesení nemůže býti jinak označeno, než uvedením dne, měsíce a roku, kdy se stalo. Bez uvedení přesného data usnesení nemá doložka v dluhopisu významu a je na dluhopis pohlížeti tak, jako by v něm této doložky nebylo. Tento nedostatek nemůže býti nahrazen dopisem a napotomní knihovní žádostí, jsou-li podepsány zase jen místním představeným.